

ROSA AMORÓS
MARIA BOFILL
MADOLA
MAGDA MARTÍ-COLL

LES CUITES ESTELIFORMES DE MADOLA

La constant invariable del treball de Madola des del 1965 és la passió artística. Gaudeix d'una força que remou la pràctica de l'ofici ceràmic tant en els vessants conceptuals com en els tècnics. Aquesta inquietud es posa de manifest en la voluntat recercadora del seu treball que va cremant etapes en una progressiva continuïtat que defuig l'estancament i tem la repetició.

Si fem una anàlisi en la perspectiva que ens donen aquests vint anys de seguiment proper de la seva obra, observem com no ha estat la dimensió formal la que més l'ha preocupat, sinó la tècnica i la matèria. Àdhuc aquelles copes, gerros, bols, plats i formes protuberants i turgents que foren el suport morfològic de les primeres etapes del seu quefer, revelaven una especial preferència per les terres, el seu tractament al forn, les cobertes ceràmiques i la riquesa textural i cromàtica derivada de la conjunció controlada de foc, aigua i terres.

Cada vegada més els volums contundents de presència i corporeïtat massissa han posat de manifest els accidents físics i les reaccions naturals de la matèria primera, tot fent que aquesta fos la base de suport d'un treball artístic que posteriorment ella ha accentuat amb unes marques que més que decoracions

epidèrmiques esdevenien tatuatges o empremtes sobre les terres i les cuites que assenyalaven l'esperit de la seva actuació, molt proper al d'aquell conte xinès que ens explica que l'arpista deixà que l'arpa li digués allò que havia de tocar en lloc de violentar l'instrument amb composicions preconcebudes.

El recercar, en la matèria i en les possibilitats tècniques de la ceràmica, un llenguatge que respecti la riquesa intrínseca de les terres, que posi de manifest les seves qualitats minerals i deixi al descobert els resultats obtinguts com si tot fos obra d'un atzar imperiós o incontrolable és un dels secrets que inspiren les darreres etapes artístiques de la ceràmica de Madola.

Aquesta intenció es posa plenament de manifest en la darrera sèrie de peces produïdes sota la idea general de P«estela», és a dir, el monument monolític de caràcter commemoratiu en forma de pilar o de làpida que és erigit sobre el terra amb una inscripció. Aquest suport artístic gaudeix dintre de la història de l'art d'una llarga tradició, tant en el lapidari com en l'escultòric.

Pel que fa a l'evolució artística de Madola, la seva ceràmica ha anat prenent cos, assolint volums de major grandària, que posen al límit la capacitat del seu forn.

Aquest és el cas de les noves esteles que, com les clàssiques, també neixen amb una voluntat commemorativa i de recordatori, assajant de plasmar sobre aquestes construccions de radical verticalitat un missatge plàstic ric, expressiu i passional.

Amb un «tekné» que tracta d'oblidar els manierismes de l'ofici, per tal de recuperar l'expressivitat primigènia de la matèria i la gènesi mateixa de l'acte artístic, Madola fa dir a aquestes cuites esteliformes coses que fins avui no havia aconseguit manifestar amb l'ampli repertori de peces que ha produït.

A mesura que aquests monòlits augmenten en alçària més ens imposen i abasseguen. Som obligats a acarar-nos a una superfície que tant pot ser un mur de les lamentacions com un espill de l'ànima i que sobre un suport compacte de refractari, de perímetres convulsionats i accidentada superfície, hi escriu, tot seguint la grafia de les esquerdes i clivelles, un missatge plàsticament intel·ligible que brolla del gest cal·ligrafic de l'expressionisme i s'identifica amb la pinzellada lliure i espontània de la pintura d'acció.

Sembla com si aquelles menudes flutes flamejants que presentà com a sèries de columnes dretes de diversa configuració en la seva darrera exposició, s'hagin enlairat i engrandit en un procés que tard o d'hora l'ha de menar al bosc d'esteles, a l'enverinament de peces de gran format que embolcalli l'home - espectador en un laberint d'acollidores i secretes parets ceràmiques.

El gres, enriquit pel xamotat i el joc d'atmosferes oxidants i reductores, és presentat en tota la seva nuesa i cautelosament violentat per les línies de tall, per solcs i fenedures naturals o artificials. Els esmalts d'òxids o de colorants no compleixen una funció decorativa o ornamental, ans al contrari, s'integren a la força geològica de la mateixa terra cuita per esdevenir relleus, volums, accidents, ombres o plans d'un bloc de terra que ultrapassa els límits de la ceràmica per endinsar-se en els de l'escultura i l'arquitectura de la forma.

DANIEL GIRALT-MIRACLE

Enveig, agost 1985

Ajuntament de Barcelona
Museu de Ceràmica

DESEMBRE 1985 - GENER 1986, PALAU NACIONAL DE MONTJUÏC